

[Retoft.]

saa vil det naturligtvis være nødvendigt at forstærke Progressionen. Lad os tænke os, at en Skatteyder det ene Aar har en meget stor Indkomst og det næste Aar 0, eller i hvert Fald en meget lav Indtægt. En saadan Skatteyder bliver først straffet ved den stærkt progressive Skala, og saa føjer man Spot til Skade ved, at han paa Grund af sin Nulindtægt ikke faar nogen som helst Andel i Fradragsretten, men kun er med til at betale efter den forhøjede Progression.

Efter min Opfattelse er Fremgangsmaaden rationel, og jeg er for en Gangs Skyld saa optimistisk at tro, at de fleste efterhaanden vil forstaa det rigtige i Principet, ud fra den Tro, at Fornuften sluttelig vinder Sejrr.

Jeg skal paa mit Partis Vegne tilsige den højtærede Finansminister Støtte til Lovforslagets Gennemførelse.

Knud Kristensen: Under en Finanslovdebat i 1937 tillod jeg mig over for den højtærede Finansminister at fremhæve, at det særlig betænkelige ved den Stigning i Udgifterne, vi var kommet op paa, efter mit Skøn var, at man var kommet op paa et saadant Udgiftsbeløb i en opadgaaende, i en for Landets Erhvervsliv som Helhed god Tid, næsten en Højkonjunkturtid, og jeg forudsagde dengang, at naar der kom vanskelige Tider, Lavkonjunkturer eller Krisetid, saa vilde Vanskelighederne først rigtig melde sig. Jeg gjorde dengang gældende, at naar man i en god Tid var kommet op paa saa store Udgiftsbeløb, og naar selv ikke de som Følge af disse gode Tider automatisk stigende Indtægter kunde slaa til, men man igen maatte gaa til Optagelse af Laan eller til Formueforbrug, eventuelt til en stærkt forøget Skatteudskrivning, saa var det Udtryk for en Udgiftspolitik, som kunde bringe store Vanskeligheder, naar Erhvervslivet indtægtsmæssigt kom ud for Vanskeligheder. Jeg tænkte dengang ikke saa meget paa Krig, selv om en saadan jo ogsaa i høj Grad kan være en Situation, hvor Vanskeligheder melder sig.

Den højtærede Finansminister mod-sagde mig dengang og afviste min Advarsel imod at gaa op paa saa høje Udgiftsbeløb. Jeg er ikke sikker paa, om ikke den højtærede Finansminister nu har lidt mere Forstaaelse af, at det kunde have været en Styrkelse under saa ekstraordinære Tider som disse, om man i de forholdsvis gode Tider havde holdt noget mere igen, saaledes at man nu havde haft lidt mere i

Ryggen, om jeg saa maa sige, til at imødegaa de vanskelige Tider.

Dette Venstres Krav om større Spar-sommelighed i den offentlige Husholdning er fra Regeringens og Regeringspartierne Side ofte imødegaaet med en vis ironisk Henvisning til, at de enkelte Medlemmer inden for Venstrepartiet nu og da fremsætter Ønske om forøgede Bevillinger til lokale Forhold. Jeg har før her i Rigsdagen gjort opmærksom paa, at Ønsket om at faa visse lokale Spørgsmaal taget op til Overvejelse ikke strider imod Kravet om en mere spar-sommelig og forsigtig Udgiftspolitik i det hele taget. Man tager jo ikke ved disse lokale Spørgsmaal Sigte paa enten at faa Udgifterne op eller faa dem ned, de angaar ikke Finanspolitikken som saadan, de Prin-cipper, man ønsker fulgt i denne, men de forskellige Spørgsmaals Fremdragning her udspringer alene af Ønsket om at faa disse lokale Særønsker taget op til Overvejelse sammen med alle de andre Krav, der stilles, for at afveje samtlige Krav imod hinanden — alt ganske uanset, om man vil føre en mere forsigtig Udgiftspolitik eller en mere dristig.

Jeg skal da ogsaa i saa Henseende henvise til den Udgiftspolitik, Venstre har ført i den Tid, det har staaet for Styret og haft afgørende Indflydelse paa, om Udgif-terne skulde stige eller nedsættes. Efter den sidste Krig har Venstre kunnet gennem-føre en Udgiftsnedsettelse, og derigennem en Skattenedsettelse, samtidig med at dets enkelte Medlemmer har ønsket visse lokale Spørgsmaal taget op til Overvejelse, og denne Politik blev trods dette støttet af disse Medlemmer, saa det viser sig baade i Praksis og efter min Mening ogsaa i Teorien, at der ikke er noget som helst Modsæt-ningsforhold i en saadan Optræden fra enkelte Medlemmers Side.

Den Skattepolitik, som vi i de senere Aar har ført, er efter min Mening en direkte Konsekvens af hele den økonomiske Politik, som Regeringen gennem den samme Aar-række har ført. Den er en Konsekvens af hele den Erhvervs politik, som har ført til Udgiftsstigninger, baade mere og mindre paakrævede, og derigennem ogsaa til en Forhøjelse af den Skatteudskrivning, som var nødvendig, fordi der — og det kan sik-kert erkendes fra alle Sider, i alt Fald er det altid blevet erkendt fra vor Side —, naar man først har afholdt Udgifterne eller gennemført Love, der krævede disse Udgifter, kun er to Muligheder for at dække dem: enten Udskrivning af Skatter eller Optagelse af